

o těchto nárocích proti nemanželskému otci jest povolán výlučně okresní soud podle § 49 čis. 2 j. n. a nárok ten neztrácí svou povahu tím, že třetí osoba výlohy učinila a žádá od nemanželského otce jich náhradu (srovnej též rozh. čis. 4971 sb. n. s.). Zbývající nárok nečiní již přes 5.000 Kč a není sborový soud příslušný rozhodovati o něm (§ 49 čis. 1 j. n.), ať má základ v § 167 obč. zák. aneb v § 1328 obč. zák. Je tedy pro tento spor příslušným soud okresní a sborový soud nemůže ani ujednáním stran býti učiněn příslušným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Již ve svém rozhodnutí čis. 7561 sb. n. s. vyslovil a podrobněji odůvodnil nejvyšší soud právní zásadu, že jest okresní soud výlučně, bez ohledu na hodnotu předmětu rozepře, příslušný pro žalobu, již se třetí osoba domáhá na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů na výživu a na výchovu dítěte. Táž zásada platí pro rozepři o závazcích postihujících podle zákona nemanželského otce proti matce podle § 167 obč. zák. (sr. rozh. čis. 6510 sb. n. s.). Zákon staví oba tyto různé nároky proti nemanželskému otci co do soudní příslušnosti pro spory o ně v § 49 čis. 2 j. n. na roveň. Nelze tudíž mezi nimi ani rozlišovati, jde-li o jejich vymáhání podle § 1042 obč. zák. Nesejde na tom, že v souzeném případě žalobce, vyličuje skutkový děj žalobní, tvrdí, že žalovaný přiměl matku dítěte k mimomanželské souloži trestným činem nebo lstí, neboť přes to jest předmětem a účelem žaloby, domáhati se plnění naznačených v §§ 166 a 167 obč. zák. a nikoli náhrady škody podle § 1328 obč. zák., pro kterou ovšem ustanovení § 49 čis. 2 j. n. neplatí (sr. rozh. čis. 5236, 5941 a 6510 sb. n. s.).

Čís. 10002.

Uhasnutí oddělného práva podle § 12 (1) úpadkového pokud se týče vyrovnacího řádu nemá o sobě v zápětí zrušení exekuce, aniž jest důvodem pro její zrušení.

(Rozh. ze dne 18. června 1930, Rv I 1968/29).

Žalovaná firma zabavila dne 11. února 1929 k vydobytí peněžité pohledávky proti Eduardu K-ovi auto. Dne 12. února 1929 bylo o jmění Eduarda K-a zahájeno vyrovnací řízení a dne 12. dubna 1929 byl současně se zastavením vyrovnacího řízení vyhlášen na jmění Eduarda K-a úpadek. Žalobou, zadanou na soudě dne 29. března 1929 domáhala se žalující firma na žalované firmě nepřípustnosti exekuce, tvrdíc, že si vyhradila k zabavenému autu vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, jež se dosud nestalo. Žalovaná namítla nedostatek pasivního oprávnění ke sporu, tvrdíc, že zahájením vyrovnacího řízení o jmění Eduarda K-a uhaslo zástavní právo k autu a že žaloba byla předčasná,

byvši podána před zastavením vyrovnacího řízení. P r o c e s n í s o u d prvé stolice rozsudkem ze dne 19. dubna 1929 žalobu zamítl. D ů v o d y : Podle § 12 vyr. řádu zaniklo zástavní právo žalované strany na automobilu, poněvadž ho bylo nabyto v posledních šedesáti dnech, dne 11. února 1929, před zahájením vyrovnávacího řízení (12. února 1929). Žaloba byla podána dne 29. března 1929, tudíž v době, kdy bylo vyrovnávací řízení ještě v běhu a právo zástavní ještě neobživilo následkem zastavení vyrovnacího řízení. Poněvadž zánik zástavního práva žalované strany ještě trval, neměla žalovaná strana důvodu uznati nebo neuznati vyhražené vlastnické právo žalující strany a nebylo příčiny podati proti ní vybavovací žalobu. Žaloba není odůvodněna. Mimo to byl vyhlášen úpadek současně se zastavením vyrovnávacího řízení, takže podle § 2 (2) konk. ř. trvaly účinky zahájení vyrovnávacího řízení až do vyhlášení úpadku a lhůty, které se podle úpadkového řádu čítají od vyhlášení úpadku, musí býti počítány ode dne zahájení vyrovnacího řízení, následkem toho i lhůta šedesáti denní § 12 konk. ř., který má tentýž doslov jako § 12 vyr. ř., takže zástavní právo žalované strany vůbec neobživilo, ačkoliv bylo vyrovnávací řízení zastaveno. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y : Právní názor prvního soudu, že žaloba je bezdůvodná proto, že podle §§ 12 vyr. ř. a 2 a 12 konk. ř. zástavní právo žalované k automobilu patřícímu nesporně žalobkyni zaniklo, nelze uznati za správný. Žaloba jest žalobou podle § 37 ex. ř. a může býti s úspěchem podána, dokud se vede exekuce, tedy dokud zahájené exekuční řízení není zrušeno. Aby věc, na kterou se exekuce vede, byla ve prospěch žalované vymáhající věřitelky ještě zabavená, se nevyžaduje. Jest tedy jen rozhodnouti otázku, zda se zahájením vyrovnacího a konkursního řízení exekuce ipso jure zrušuje, čili nic. Podle názoru odvolacího soudu jest správným onen názor. Vždyť ani § 12 vyr. ř., ani § 12 konk. ř. nic podobného nestanoví, a že to ani zákonodárce nezamýšlel, vyplývá právě z ustanovení těchto §§, že zastaví-li se vyrovnací řízení, a zruší-li se úpadek podle § 166 konk. ř., obživnou zaniklá práva na oddělení. To by nebylo možné zejména při reálních exekucích, kdyby exekuce před tím, než absolutně je jisto, že zaniklá zástavní práva neobživnou, byla zrušena a exekuční práva z pozemkových knih vymazána (sb. n. s. čís. 2470).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Oddělné právo, o něž jde, zaniklo, poněvadž ho bylo nově nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení (§ 12 vyr. ř.), a neoživilo přes to, že vyrovnací řízení bylo zastaveno, an byl současně na jmění vyrovnacího dlužníka vyhlášen úpadek a účinky vyrovnacího řízení tudíž trvaly dále (§ 2 (2) konk. ř.). Ale dovolání, jež ostatně samo připouští, že tento zánik jest podmíněný tím, že vyrovnací řízení nebude zastaveno, pokud se týče, že úpadek nebude podle

§ 166 konk. řádu zrušen (tak také sb. n. s. čís. 6025 a jiné) přezírá, že zánik oddělného práva podle § 12 (1) úpadkového pokud se týče vyrovnacího řádu nemá o sobě vzápětí zrušení exekuce, a že není ani důvodem pro její zrušení, an ani § 12 konk. ř., ani § 12 vyr. ř. nestanoví, že v případě zániku oddělného práva má býti zrušena i exekuce. Dovolání, jež se jinak odkazuje na správné důvody napadeného rozsudku, ale také na zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 2470, k němuž správně poukázal již odvolací soud, jest tudíž neodůvodněno v každém směru a nebylo mu proto vyhověno.

Čís. 10003.

Podlehnutím ve sporu pro rušenou držbu není ještě prokázáno zavinění podle §§ 1294, 1295, 1299 obč. zák.

Podle § 1315 obč. zák. neručí ten, kdo pověřil samostatného podnikatele provedením díla, nanejvýš, je-li samostatný podnikatel autorizovaným odborníkem, jenž by ani nesměl objednatelovy příkazy prováděti bez vlastního přezkoumání.

(Rozh. ze dne 18. června 1930, Rv II 517/29).

Při stavbě domu na pozemku žalovaných, prováděné zednickým a tesařským mistrem B-em, vytryskl silný pramen spodní vody, jež se vyléval na pozemek žalující firmy. Žalující firma vysoudila proti žalovaným žalobu pro rušenou držbu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalovaných náhrady škody. **Procesní soud** prvního stolu neuznal, **odvolací soud** uznal žalobní nárok co do důvodu po právu. **Důvody:** Odvolatelka jest sice na omylu, majíc za to, že konečné usnesení ve sporu pro rušenou držbu jest dostačujícím předurčujícím výrokem pro zažalovaný nárok a že ten, o němž bylo soudním výrokem vyřknuto, že se dopustil rušené držby, jest bezpodmínečně povinen, by na žalobcovu žádost nahradil škodu z rušebního činu. Ustanovení § 339 obč. zák. praví sice, že kdo byl v držbě rušen, má právo soudně žádati i náhradu prokázatelné škody. Tím však není vyslovena zásada, že z každého rušebního činu plyne nezvratně i nárok na náhradu škody. Nebyl tím stanoven zvláštní právní důvod pro nárok na náhradu škody, nýbrž byla tím upravena jen stránka formální a vysloveno, že i v držebním sporu může býti rozřešen i petitorní nárok. Předpoklady hmotného práva pro nárok na náhradu škody, uvedené v 30. hlavě obč. zák. o náhradě škody (§§ 1294, 1295 obč. zák.) zůstaly nedotčeny a jest proto předpisu § 339 obč. zák. rozuměti tak, že tomu, kdo byl v držbě porušen, přísluší nárok na náhradu škody jen, prokáže-li předpoklady uvedené v 30. hlavě obč. zák. Že tomu tak, patrně z toho, že v držebním sporu jde o ochranu a obnovu faktického stavu držebního, nikoliv stavu právního, a právě proto musil § 339 obč. zák. vysloviti zvláště přípustnost rozhodnutí i o právním nároku na náhradu škody. Nejlépe však potvrzuje správnost tohoto názoru § 5 cíl. nař. ze dne 27. října 1849 čís. 12 ř. zák., jenž